

Succesorii mei le-au desființat sau le-au scos din circulație. De atunci literatura română comunică mai ales prin viu grai și contra-cost.

L.I.: Momentul plecării dvs de la ICR a surprins, a uimit, iar ziarele și-au umplut paginile mai multe zile, dezbătând decapitarea Institutului. Astăzi, cum priviți înapoi: cu mânie, cu regret sau cu detașare? Ce nu puteți ierta?

A.B.: Cu detașare deplină. Oricum, chiar dacă n-aș fi fost destituit atunci, sunt convins că tot aș fi demisionat căci cu consiliul de conducere al noului Institut n-aș fi putut conviețui prea mult. Unii membri erau cam trogloditi, alții, obsedați de propriile lor interese încât, practic, nu se putea merge mai departe. Sigur, înjurăturile nu conteneau, dar ele îmi dădeau mult curaj, mă asigurau că mă aflam pe un drum bun.

Conform legii de funcționare a instituției, președintele nu avea dreptul să mă înlocuiască. Trebuia să facă această propunere Consiliului de Conducere care nu îmi putea reproșa nimic deoarece abia fusesem numit; pe de altă parte, încă nu fusese aprobat nici planul de activitate. Dar, cum la două zile de la destituire, urma să plec la Viena pentru o intervenție chirurgicală gravă pe care nu o puteam sub nici o formă amâna, l-am rugat pe președinte să mă păsuiească două săptămâni ca să pot preda instituția așa cum se cuvine, pentru că întotdeauna cel ce pleacă este vinovat de toate relele etc. „Nu se aprobă!” a rostit președintele cea de a doua propoziție, și ultima. Sigur, nu-i reproșam că nu e cult, și nici că m-a înlocuit, ci că nu are urmă de omenie. Ceea ce a făcut atunci cu mine a făcut în anii ce au urmat și cu țara.

Pleșu și Patapievici nu puteau aștepta nici măcar două săptămâni? Norocul meu a fost că doamna Angela Martin, vicepreședintele ICR și-a asumat predarea instituției scutindu-mă astfel de un efort și de niște sentimente pe care nu le numesc aici.

De fapt, exact în ziua în care eram supus intervenției chirurgicale, la un post de televiziune, doi mapeți se întreceau în a convinge patria cât sunt de mare carierist și cât de dreaptă a fost judecata prezidențială.

L.I.: Domnule academician, cu ceva timp în urmă spuneți că, din păcate, „cultura la modă se face sub coviltir; minima rezistență și disprețul pentru carte, jegul spiritual pe ritm de manele definesc România de azi”. Mai nutriți această părere?

A.B.: Din păcate, nici în acest moment nu pot spune altceva. O lume cu picioarele în sus în care nerușinații, mârliani și loazele dau tonul. O

nerușinare fără margini în care intelectualii tac, sunt orbi, lași ori împăcați cu rolul de slugi ale celor puternici și inculți.

L.I.: Revista „Cultura”, pe care o conduceți, vă mai lasă timp și pentru o nouă carte?

A.B.: Încă nu mă predau.

Lucia Ivănescu